

og hans Meningsfæller har været det, og saa af Samfundshensyn, i mangfoldige Tilfælde.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Petersen: Det ærede Medlem Hr. Kragh fremhævede, at naar man ved een Lejlighed havde handlet mindre vel overvejet og set Følgerne deraf, skulde man ikke gentage det. Nej, naar det ærede Medlem Hr. Kragh mener, at han i 1917 handlede mindre vel overvejet, er der ikke noget at sige til det. Men det kan jo ikke influere paa os andre, som mener, at det var heldigt, hvad vi gjorde den Gang i 1917, og at vi bør gentage det netop under den lignende Nødssituation nu i 1925.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Simonsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Simonsen: Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Kraghs Motivering for at kræve Sagen i Udvalg er meget svag sagligt set, men derved er der jo ikke noget at gøre. Jeg maa altsaa kun haabe, at man af Hensyn til Sagen og de meget store Udgifter, det drejer sig om at spare for adskillige Kommuner, kan blive enig om hurtigt at gennemføre Lovforslaget. Der er nævnt af det ærede Medlem Hr. Kragh, at der kunde opstaa Forviklinger ved Flytninger fra en Kommune til en anden. Jeg er overbevist om, at det er fuldstændig unødvendigt at nære Betæneligheder her; der er ikke den mindste Grund dertil, thi man kan med Sikkerhed sige, at denne Lov vil ikke blive anvendt i nogen Kommune, som ikke i Forvejen har de saakaldte Restriktioner med Hensyn til Tilflytning, og jeg føler mig aldeles overbevist om, at Folk, hvis Flytning kan udsættes efter Loven, har ikke i Forvejen af nogen Kommunalbestyrelse med Restriktioner faaet Lov til at tilflytte Byen hverken til den kommende Flyttedag eller i de sidste Maanedre. Det er Folk, til hvem enhver Kommunalbestyrelse, hvor de har Restriktioner, siger: De kan overhovedet ikke faa Indflytningstilladelse. I Aarhus f. Eks. nægtes der hver Uge 20—25 Familier Indflytningstilladelse af Hensyn til Bolignøden, altsaa deres Ansøgning afslaaes. Af den Grund er der derfor ingen Anledning til at forlange Udvalg. Det forekommer mig

i øvrigt, at de Betæneligheder, der fremkom fra de ærede Medlemmer Hr. Rytter og Hr. Kragh, indeholder en frygtelig Mistillid til de konservative Kommunalraadsmedlemmer; thi naar man har givet den Indrømmelse, at der skal være fuldstændig Enighed til Stede blandt de mødte Kommunalraadsmedlemmer, naar eet Medlem kan forpurre det hele, saa er der virkelig ikke nogen Grund til at være betænkelig. Jeg ved ikke, at Loven af 1917 har foraarsaget Ulemper af nogen Art, som har medført retslige Krav.

Justitsministeren (Steincke): Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Kragh nærer en saa fast Overbevisning om, at han havde Ret, og om min Mangel paa Evne til at overbevise ham om, at han ikke havde Ret, at han ikke indskrænkede sig til at udbede sig endnu flere Oplysninger end dem, jeg allerede havde givet, men straks paa Forhaand havde Svaret, at nu vilde han have Udvalg. Jeg gør altsaa et sidste krampagtigt Forsøg paa at faa det ærede Medlem Hr. Kragh til at frafalde sit Ønske om Udvalg med nogle faa Bemærkninger. Den Mellemvej med Hensyn til § 5, som det ærede Medlem Hr. Kragh anbefalede i Retning af, at Justitsministeriet kunde give Bevilling til dem, der søgte om det, for at de ved Domstolene eventuelt kunde faa Erstatning for den Skade, de havde lidt ved, at der var givet Udsættelse med Flytningen for den tidligere Lejer — den Mellemvej anser jeg paa Forhaand for uheldig, og jeg tror, at Domstolene vilde være meget kedede af, om man gik den Vej. Thi Forholdet vil sikkert blive det — det tror jeg, det ærede Medlem vil indrømme mig, naar han kender Menneskene —, at alle, der ikke kan flytte ind, vil synes, at der derved paaføres dem en Skade, som bør forpligte til Erstatning, alle vil de søge Justitsministeriet om at faa den Adgang til at komme til Domstolene, og det vilde blive ganske overordentlig vanskeligt for Justitsministeriet at bedømme og ogsaa for Domstolene at bedømme, om der i Virkeligheden var lidt Skade og da hvilken. Derfor vil det i Tilfælde som det foreliggende, hvor de Folk, der kender Sagerne fra alle Sider, er fuldstændig enige om, at her bør der handles saaledes, som man i Kommunalbestyrelserne nu bestemmer — derfor vil der i saadanne Tilfælde efter hele Lovens Karakter ingen Grund være til denne Mellemvej, som kun vil føre til Skuffelser for de allerfleste af dem, der venter Er-